

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1541

гр. София, 03.12.2021 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО II ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на трети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иван Коев

Членове: Стефан Милев
Любомир Игнатов

като разгледа докладваното от Стефан Милев Въззивно частно наказателно дело № 20211100604705 по описа за 2021 година

Делото е в СГС след постъпил по реда и в срока на чл. 243, ал.7 НПК протест от Софийската районна прокуратура (СРП) с искане за отмяна на постановеното в закрито заседание на 04.11.2021 г. определение по н.ч.д. № 13257/21 г. на СРС (НО, 108 с.). С оспорвания в протеста съдебен акт – след жалба на пострадалия И.В.К., е било отменено (чл. 243, ал.6, т.3 НПК) прокурорското постановление от 03.07.2020 г. за прекратяване на д.п. № 2389/18 г. на СДВР/09 РУ, пр. пр. № 2171/19 г. на СРП, водено за извършено спрямо К. престъпление по чл. 136, ал.1 НК.

Като се остави настрана въпросът с недопустимия за един процесуален документ „професионален“ изказ (като например: доводите на прокурора за личната му служебна натовареност; за *„изключително лошата материална база в МВР“*; за формулираното – неясно към кого – питане *„има ли представа съда“* за тези обстоятелства и т.н.), нямащ нищо общо с правните аспекти на делото и със стандартите на магистратската етика, все пак от съдържанието на протеста може да се заключи, че с него се оспорва правомощието на съда в процедурата по чл. 243, ал.4 и сл. НПК да указва какви доказателства да бъдат събрани, как да се оценяват и до какви фактически изводи водят те.

СГС намери, че следва да потвърди оспорваното с протеста определение.

Правилността на първоинстанционния съдебен акт, с който е констатирана „необоснованост“ на прекратителното постановление, трудно би могла да бъде оборена. Дори беглият прочит на въпросното постановление, с което е сложен край на разследването по д.п. № 2389/18 г. на СДВР/09 РУ, разкрива, че документът не отговаря на изискването да съдържа „мотиви“ (чл. 199, ал.1 НПК), защото в него установените (според СРП) факти са пресъздадени изцяло телеграфно, а при анализа на доказателствата (който прокурорът е самоокачествил като *„задълбочен“*) няма нищо повече от голословно и лаконично позоваване на техническата и медицинска експертизи. Както СРС правилно е констатирал, не е изследвано съдържанието на никое от свидетелските показания, които всъщност е следвало да бъдат поставени в основата на част от експертите изводи.

В контролната процедура по чл. 243, ал.4 и сл. НПК Районният съд е пропуснал

и друг съществен порок на досъдебната фаза, който на този етап не позволява преждевременното прекратяване на производството. Очевидно е, че по делото няма никаква яснота какво престъпление всъщност се разследва, защото -макар и да е започнало за деяние по чл. 136, ал.1 НК, разследването е установило доказателства за причинена на пострадалия К. средна телесна повреда – с хипотетично възможни правни квалификации по чл. 134, ал.1, т.2 (при „професионална непредпазливост“), чл. 133 (при обща непредпазливост) или чл. 129 НК (при умишлена вина). Азбучно правило в наказателното право е, че по-тежкият престъпен резултат на телесно увреждане винаги изключва (поглъща) приложимостта на злепоставянето по чл. 136, ал.1 НК, а това е налагало при изготвяне на прекратителното постановление прокурорът да обоснове (и доказателствено, и правно) съставлява ли деянието престъпно причиняване на средна телесна повреда (по чл. 134, ал.1 ,т.2, чл. 133 или чл. 129 НК), а не отново (както в случая е процедирал) да съсредоточава изводите си върху евентуалната му съставомерност по чл. 136, ал.1 НК.

И не на последно място: дали пострадалият „...сам на себе си е причинил тази телесна повреда..“ (цитат от стр.2 на Постановлението), не може да бъде извод на една съдебна експертиза (какъвто смисъл му е придал представителят на СРП), защото въпросът с причинната връзка е фактическо-правен и автономно заключение по него могат да излагат единствено органите на наказателното производство. От вещото лице не може да се очаква да отговаря на процесуалните въпроси за вината, причините за деянието, неговия резултат и авторството, защото – ако изобщо решаването им изисква някакви „специални знания“, те спадат към професионалната компетентност на съда, прокурора и разследващите органи.

Изложеното дотук сочи, че - отменяйки постановлението на СРП за прекратяване на д.п. № 2389/18 г. на СДВР/09 РУ, Софийският районен съд е издал законосъобразно определение, протестът срещу което е неоснователен. Така мотивиран, съобразно чл. 243, ал.8 НПК, СГС, НО, II въззивен състав:

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 1492/04.11.2021 г. по н.ч.д. № 13257/21 г. по описа на СРС (НО, 108 с.).

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____